

אותך אבקש

מסילות למבקשי ה' בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א
פ' ויקה"פ | גליון 54 | שנה ג'

לעורך ליבי

דיבורי אמת מובארו של החלל טובע

קוצר רוח...

העבודה ה' המיוחדת של ביה"ז | למה בעם זה עוון כ"ב חמור | ומה מפסידים בשבועסים | והקשר של כל זה לחמץ ומצה

שולט היצה"ר משעבד את הנפש במצרים כשהוא כפוף להוראות שלו רח"ל.

עכשיו גם מובן הציווי של 'ושאלה אשה משכנתה וכו' כלי כסף...' שכן ביציאת מצרים הוציאו כלל ישראל את העשירות דקדושה שזה חלק ושורש אחד עם נפשות ישראל.

בפסח צוותה והזהירה התורה על החמץ ואסרה אותו ב'בל יראה ובל ימצא' ואיסורו חמור כל כך שהוא אוסר אפי' במשהו שלא כאיסורים אחרים, מה ההבדל בין חמץ למצה? הרוח. זה עלתה נפיחה וזה לא, כי באמת זה כל ההבדל, וכדבריו המופלאים של הליקוטי הלכות' (כוח והרשאה ד'). 'כי חמץ בחינת כעס בחינת כ' יתחמץ לבבי' כי חמץ עולה בנפיחה על ידי ששולט בו אוויר ורוח העולם זה בחינת כעס שהוא חרון אף שהוא בחינת 'עיר פרוצה אין חומה איש אשר אין מעצור לרוחו' דהיינו שאין עוצרין וכובשין את הרוח שבאף ומניחין אותו להתחמץ בכעס וחרון אף שהוא בחינת חמץ, בחינת כ' יתחמץ לבבי וכו' כי אנו צריכין לעכב את הרוח מאוד דהיינו לשמור את העיסה מאוד מרוח העולם שלא תתחמץ חס ושלום על ידי זה שהוא בחינת כעס וחרון אף" [קטע קטן מתוך דבריו המופלאים עיין שם בארוכה ויערב לך]

עיקר הפרנסה והשפעת עשירות של האדם הוא הלחם, לכך דווקא בלחם צריכים להיזהר מחמץ שלא יתפח אפי' במשהו, ובפרט עכשיו כשאנחנו מתכוונים לצאת משעבוד מצרים ועדיין נאחז בנו הרבה מהקצר רוח וטומאת מצרים, וברצוננו להוציא את נפשותנו משם מתגבר היצה"ר להסיטנו בכעס וחרון אף שע"י זה נפסיד את השפעת העשירות דקדושה וממילא יציאת נפשנו מהגלות, צריכים להיזהר ביותר בזה. לכן דווקא כשאנחנו עסוקים בביעורו של החמץ הגשמי צריכים אנו להיזהר פי כמה מלהיכשל ח"ו בכעס.

יעזרנו הקב"ה שנצל מעוון הכעס ונדע להאריך אפנו על כל מה שקורה, ואז נזכה ל'חומה' דקדושה, ויציאת מצרים הכללית והפרטית, ונזכה עוד בהאי שעתה לאכול מן הזבחים ומן הפסחים אשר יעלו על מזבחך לרצון, אמן.

מסתלקת, וכעובד ע"ז, ועוד דברים הרפים. אך האמת שלא לחינם מסיתנו היצה"ר דווקא בתקופה זו של ערב פסח בניסיון הכעס, שכן בזה תלויה כל העבודה של יציאת מצרים וחג הפסח, ואם נתגבר להאריך אפנו נזכה ליציאת מצרים פרטית מכל מיצרי גלות מצרים.

כעס בתרגומו הפשוט הוא 'קצר רוח', אחד שלא יכול לכלוא את רוחו לעצור לחשוב לפני שהוא מגיב, רק כל דבר כבר מוציאו מהכלים, הפך 'אריכות אפיים' שמאריך אף על כל מה שעובר וקורה אתו, ומתבונן

בבין הזמנים זה פוגש את כולנו בענה,
כולנו בלי יוצא מן הכלל מתמודדים
איתה בערב פסח אפשר לומר 'יום
יום' ואולי כמעט שעה שעה.

לפני שהוא מדבר שהלא 'דברי חכמים בנחת נשמעים' וצעד קדימה יותר, מלמדנו רביה"ק, שורש העשירות דקדושה גבוה מאוד מאוד והוא בשורש אחד עם הנפש של האדם, אך כל פעם שמושפעת עשירות על האדם, שבזה טמונה גם נפשו דקדושה, מתגבר היצה"ר בניסיון הכעס ובזה מפסידים את כל העשירות, ומ'חומה' נעשה 'חמה' ואף אם כבר נשפע לו עשירות מפסיד אותה.

יציאת מצרים... כלל ישראל יוצאים מבית עבדים, הטומאות האימתניות ששלטו עליהם בלי מצרים, במה שלטו המצרים על כלל ישראל? ברוח. במשך כל שנות השעבוד שלטו על רוחם, על ממונם ועל נפשותם.

בחג הפסח זוכים כולנו לצאת ממצרים, איך יוצאים ממצרים? הנפש דקדושה יוצאת מהגלות, עם שורש נפשה שהוא העשירות דקדושה, אך הסכנה מרובה אז, שכן היצה"ר מנסה בכל כוחותיו להכשילנו בכעס וקצר רוח כדי שנפסיד חלילה את העשירות ויציאת הנפש לחירות. שכן נפש שהיא בת חורין לא מאבדת את הכיוון ממהו הפוף שקרה, משא"כ כשהכעס

הריחות של בין הזמנים ניסן כבר נמצאים באויר, ועוד זמן קט כבר מגיע הזמן שבו זוכים רבבות עמלי התורה לסכם בחדווה זמן גדוש בעמל התורה ושקידתה, רבבות בחורי ישיבות ואברכי הכוללים הספונים בתיבת נח, מתענגים על התורה והעבודה, בשעשועי הוויות אביי ורביא ומחמדי תבל בראשונים ואחרונים, הגיעה השעה שהקב"ה מבקש: בני חזרו לבתיכם. עבודת ה' מסוג אחר מחכה לנו בחודש הקרוב, קרבת ה' מתוך החיים והעיסוקים הגשמיים, נחת רוח שעולה דווקא מתוך הטרדות של ערב פסח.

ולא שבפחיתות מדרגה מדובר, אדרבא, עם כל המטענים הרוחניים, עם כל הקדושה שזכינו לצבור בחודשים האחרונים, זוכים לפסוע בשערי עבודתו ית', עבודה מתוך טרדות ועיסוקים, ניסיונות והתגברויות מסוג אחר, הגורמים נחת רוח אחר למעלה, מה שלא יכלנו להעלות בזמן שגרה.

בוודאי שגם בזמני 'פגרא' מתחזקים ככל היכולת לשקוד ולעמול בתורה הק', ויעידו 'ישיבות בין הזמנים' המלאים עד אפס מקום, אך העבודה אחרת היא, התעסקות סביב ההכנות והניקיונות, הריצה מהכא להתם, דורשת כוחות אחרות, הבלבול המוח כשאנחנו לא נמצאים במקום הרגיל והמוכר מייצרת ניסיונות חדשות, ומדריכנו בעובדה מיוחדת הנדרשת מאיתנו בימים קדושים ונעלים אלו.

מה היא העבודה הנדרשת ביותר מבחור בן עליה בימים אלו? הכול. בבין הזמנים כל הקשיים והניסיונות נוכחים יותר מתמיד, החל מתפילה בזמנה, שקידת התורה, מידות, כיבוד אב ואם, שמירת עיניים, וכו' ובעצם מה לא, אך יש ניסיון איתה מתמודדים כולנו, ואם בכל השנה ישנם כאלו שמצליחים להסתדר איתה איכשהוא, בבין הזמנים זה פוגש את כולנו בענק, כולנו בלי יוצא מן הכלל מתמודדים איתה בערב פסח אפשר לומר 'יום יום' ואולי כמעט שעה שעה. ניסיון ה'כעס'... כאן הילדים מעצבנים, למחרת בכלל קמתי על צד שמאל, צריך לשוטט בחנויות עמוסות לעייפה, להמתין בתור להגעלת כלים' ואח"כ ב'קמחא דפסחא' כשבתוון מרקד היצה"ר ומנסה להכשילנו בקוצר רוח וכעס.

אין כאן המקום להעתיק את כל המקורות בדברי רבותינו בחומרת עוון הכעס, וידועים בגמ' שחכמתו

האור של 'אשתקד'

ממדרגתו, צריך לחזק עצמו בימים הקודמים שהיה מזריח לו איזה הארה קצת. כמו שאנו רואים, שכמה סומים מחזיקים עצמן באיש אחד שאינו סומא, ומאמינים בו והולכים אחריו, וגם הסומא מאמין למקלו שהולך אחר מקלו, אף שאינו רואה כלל. מכל שכן שראוי לילך אחר עצמו, דהיינו מאחר שבימים הקודמים הזריח לו קצת, והיה מתחזק ומתעורר ליבו לה' יתברך, אף שעכשיו נפל מזה ונסתמו עיניו וליבו, עם כל זה ראוי שיאחז בימים הקודמים וילך אחריהם, דהיינו כמו שאז היה מתעורר ליבו להתחזק בעבודתו יתברך, כן גם עכשיו יחזק ליבו מאד, וילך אחר ההתעוררות והזריחה שהיה לו אז, אף שעכשיו נפל מזה כנ"ל, עד אשר בקצת ימים יעזרו ה' ויחזור ויזרח לו אורו יתברך, אמן..

[לקו"מ קמא רכב].

וואו... זה פשוט מדהים 'הרעיון הנפלא' הזה גם אם עכשיו הכל נראה לי חשוך.... ואין לי מצב רוח להשקיע בעבודת ה'....

במקום להיחלש מההסתכלות לאחור איך פעם הצלחתי להתמיד והיום אני רחוק מזה, דווקא להתרומם ולקחת את זה למקום חיובי, נכון שעכשיו לא כ"כ הולך אבל 'בסופו של דבר' עד לפני כמה שבועות כן היה התעלות ולב פתוח, וזה ייתן את השמחה גם עכשיו בזמן שהלב קצת אטום ומרגישים 'ירידה'....

כן ממש כך!... צריך פשוט להיזכר בימים שכן הלך! וכן הצליח! מההארה דאשתקד... ובכווח לעבוד את ה'. ובעזרת ה' נקווה שכמו שרבינו כותב שם 'בקצת ימים' נזכה שוב שהלב יפתח והתורה והתפילה יאירו לנו ב'אור יקרות'....

עכשיו כשאני חושב על זה לא רק בסוף זמן, גם בבין הזמנים יש הרבה את ההרגשה הזאת שאין מצב רוח וגם אז אפשר להתחזק דרך זה.

יתברך עשה שיהיה 'תחילת זמן' ואמצע זמן' הוא גם עשה שיהיה 'סוף זמן', והוא רוצה את הלימוד ועבודת ה' של 'סוף הזמן' בדיוק כמו שהוא רוצה את העבודה שלנו 'בתחילת ואמצע הזמן' כן... אני יודע שזה באמת כך... אבל בהרגשה זה מאוד קשה, איך אפשר לקבל חיות וסיפוק 'מהלימוד והתפילה' כשהכול הולך לי בעצלתיים, אתה יודע איך זה עובד 'בסוף הזמן'... 'המוטיבציה והחשק' לא משהו, והאווירה שהסביבה מייצרת לא הכי מעודדת בלשון המעטה....

טוב.. אני חושב שאני מבין למה אתה מתכוון... זה מאוד קשה להתמיד כשמרגישים 'ירידה' והעבודה לא בשיא

אחת... הרהר לעצמו

בצער, היה זמן כ"כ נפלא

עם כ"כ הרבה 'שטייגען'

חבל שהוא נגמר בצורה

הזו...

תוקפה, בכמה מקומות רבנו הק' מדבר על 'זמני הירידה' עם עצות שונות כיצד להתחזק בזמנים האלו, אחת מהם היא פשוט להתחזק ולהתחיות דווקא מהימים בהם כן היה לך 'גישמע' וחיות, אם קצת תחשוב על החודשים האחרונים בהם התעלית והתרוממת 'הטעם הטוב והמתוק' הזה ייתן לך חיות וכוח גם בתקופה הזו שלא כ"כ הולך, וכך תוכל לעבור את זה בשמחה ובקלות עד שגם זה יחלוף ותחזור לימי קדם....

צריך להיות תמיד בשמחה ולעבוד ה' בשמחה, ואפילו אם לפעמים נופל

היה זה בסופו של ס"ב של יום חמישי, קצת יותר משבוע חלף מימי הפורים, ובטרם אדי האלכוהול והקמפיין האדיר של ימי הגיוס לת"ת הסתיים, כשהגזברים דוחקים להוציא את כל 'ההבטחות' וההמחאות שקיבלו 'הסיירות' בימי הפורים, 'סוף הזמן' הקרב ובא לא איחר מלבוא, ואותותיו ניכרו היטב בין כותלי בית המדרש, זה התחיל כבר בשעות הבוקר המאוחרות כשמניינים הגובלים ב'זמן תפילה' מילאו את חדרי השיעורים שבימים כתיקונם מניינים שכאלו היו נחשבים 'לפריצת גדר' חמורה וכלה בשעות הלילה המאוחרות בהם הסתובבו רבים מהבחורים מפטפטים על דא ועל הא, ומוצאים לעצמם תעסוקות שונות.

ישראל שהגיע לבית המדרש אך לפני שעה קלה ישב בהיכל כשהמקום לצידו מיותר, הוא ידע שאין מה לדבר בכלל עם 'החברותא' על החזרות של הדפים אותם הם למדו יחד 'בחצי החורף', מה גם שהוא בעצמו בשבוע האחרון החסיר לא מעט פעמים, משום מה היה נראה לו שהאותיות על הגמ' בשורות שלפניו לא כ"כ מאירות לו פנים, ומבטו התגלגל בחלל מרחף על פני הספסלים והסטנדרים שמחצית או שליש מהם היו מלאים, אחח... הרהר לעצמו בצער, היה זמן כ"כ נפלא עם כ"כ הרבה 'שטייגען' חבל שהוא נגמר בצורה הזו....

עוד בטרם מחוגי השעון סיימו את מסלולם ודקות בודדות נותרו עד השעה שבע, כבר ההיכל מתרוקן ישראל נותר על מקומו בכבודות, וחיים שעבר לידו טפח לו על השכם בחיבה מה נשמע?!... הוא שאל בהתעניינות, ב"ה בסדר... הוא ענה בשפה רפה מתקשה להסתיר את החמיצות שבקולו, אתה יודע טוב מאוד מה זה 'סוף זמן'....

בטח שאני יודע מה זה 'סוף זמן'!... אבל זה לא אומר שבגלל זה צריך להיות מצוברח, הרי בסופו של דבר כמו שה'

נפשי בשאלתי

ליבון ומירור עניינת בעבודת ה'

שאלה:

רציתי לשאול, ב"ה עבר פורים ועוד מעט מסתיים גם חודש אדר שעליו מובא בהו"ל ש'מרבין בשמחה', כברסלב ידועה מעלת השמחה כל השנה, ורציתי להבין מדוע השמחה היא כל כך חשובה ונצרכת לעבודת השם, ומהיכן מגיע החידוש שמצווה גדולה להיות בשמחה תמיד.

תשובת אחד מחשובי התלמידי חכמים שליט"א:

מיוחדת יהיה לו לב נשבר". רבינו לא בא לדבר על כך ש"מצווה גדולה להיות בשמחה", זה כבר ידוע בתורה שבכתב ובעל פה ובפוסקים. ישנו נושא אחר לגמרי שבו מגיע החידוש "תמיד!" 'תמיד' היינו גם כשקשה ומר מסיבות חיצוניות, גם כשכבד ועצוב מבפנים, מוכרחים להילחם ולא להסכים לכך שאמנם "מצווה גדולה להיות בשמחה" אך לפעמים אין מנוס מליפול ממנה, חלילה! מצווה גדולה להיות בשמחה דווקא "תמיד". חיינו הרוחניים תלויים בכך.

כשנתבונן נגלה, שמי שלא "בשמחה תמיד" אז האמת היא שתמיד הוא לא בשמחה באמת.

אם יש מציאויות שמבחינתנו לא מסתדרות עם העובדה שהקב"ה מנהיג את העולם בחכמתו האין סופית לתכלית הטוב, וכל מה דעביד רחמנא לטב עביד, אזי גם כאשר ההרגשה טובה, והעולם מאיר פנים, זו לא בשמחה אמיתית. זו בסך הכל הדחקה של כל הצער והכאב וקלקול האמונה, שפשוט לא מפריע לנו כעת באופן ישיר ולכן אנחנו נראים שמחים, אך העצב נעמד בפניה מחכה לשעת הכושר להפילנו...

אבל כשזוכים "להיות בשמחה תמיד" אזי אכן האמונה בשלמותה, ועבודת השם בשלמותה, והשמחה בהשם יתברך, בהנהגתו את העולם ובחלקנו בו, גם היא בשלמותה, וזו המצווה הגדולה שעליה דיבר רבינו הקדוש.

תמיד", כשמתבוננים בדבריו מגלים שהוא דיבר על משהו אחר לגמרי, וההכרח והחובה במישור שעליו הוא דיבר מובן ומתבקש גם לולי הדברים שכתבנו עד עתה. כי כך כתב:

"מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, ולהתגבר להרחיק העצבות והמרה שחורה בכל כוחו. וכל החולאת הבאין על האדם, כולם באין רק מקלקול השמחה. כי יש עשרה מיני נגינה שהם בחינת שמחה, כמו שכתוב (תהלים צ"ב): "עלי עשור וכו' כי שמחתני ה' בפעלך" וכו'.

ואלו יוד מיני נגינה באין בתוך עשרה מיני דפקין, והם מחיין אותן (עיין תקינת ס"ט דף ק"ה). וכו'. וגם חכמי הרופאים האריכו בזה, שכל החולאת - על ידי מרה שחורה ועצבות, והשמחה הוא רפואה גדולה. וכו'. והכלל, שצריך להתגבר מאוד בכל הכוחות, להיות אך שמח תמיד. כי טבע האדם - למשוך עצמו למרה שחורה ועצבות שחמה פגעי ומקרי הזמן, וכל אדם מלא ייסורים, על כן צריך להכריח את עצמו בכוח גדול להיות בשמחה תמיד ולשמח את עצמו בכל אשר יוכל, ואפילו במלי דשטותא. אף שגם לב נשבר הוא טוב מאוד, עם כל זה הוא רק באיזו שעה, וראוי לקבע לו איזה שעה ביום לשבר לבו ולפרש שיחתו לפניו יתברך, כמובא אצלנו, אבל כל היום כולו צריך להיות בשמחה. כי מלב נשבר בקל יכולין לבוא למרה שחורה, יותר מאשר יכולין ליכשל על ידי שמחה, חס ושלום, לבוא לאיזה הוללות, חס ושלום, כי זה קרוב יותר לבוא מלב נשבר למרה שחורה. על כן צריך שיהיה בשמחה תמיד, רק בשעה

ידועים דברי רמב"ם (הלכות סוכה ולולב פרק ח' הלכה ט"ו): "השמחה שישמח אדם בעשיית המצווה ובאהבת האל שציווה בהן, עבודה גדולה היא. וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להיפרע ממנו שנאמר (דברים כ"ח, מ"ז) "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב".

פעם שמעתי בשם אחד הצדיקים שפירש "תחת אשר לא עבדת וכו' בשמחה" - דהיינו מה מונח מתחת זה... כאשר עובד את השם שלא בשמחה ככל הנראה אינו מבין ואינו מאמין בגודל הזכייה, ואינו מעריך כראוי את המצוות ואת חלקו בה' אלוהי ישראל.

כשחז"ל מגלים לנו ש'רחמנא ליבא בעי', אנחנו רגילים לייחס את זה לעבודה והכנעה, אבל האמת הפשוטה היא שעיקר הלב שבעשייה נמדד בשמחה או חלילה בעצבות. השמחה היא עצם החיים והעצם החיבור לקדושה, וכפי שפתח ב'ליקוטי מוהר"ן תורה כ"ג: "כי יש פנים דקדושה, שהם אנפין תורין, בחינת חיים, כמו שכתוב (משלי ט"ז): "באור פני מלך חיים". בחינת שמחה, כמו שכתוב (תהלים ט"ז): "שובע שמחות את פניך", וכתוב (בראשית מ"ה): "ותחי רוח יעקב", זה בחינת שמחה".

גם באופן מעשי, השמחה נחוצה והכרחית לעבודת השם בכלל וללימוד התורה בפרט, כפי שאנחנו מבקשים ומתחננים בכל יום "ונשמח בדברי תורתך ובמצוותיך לעולם ועד". וכתב הגר"ח מוולאז'ין זצ"ל בעניין שמחה, המובאת כאחד מקנייני תורה: "כי הלומד בשמחה בשעה אחת ילמוד יותר הרבה ממה שילמוד בכמה שעות בעצבות".

רק נתאר לעצמנו שאם על מצבת אדם אחד כתוב שעסק בתורה בהתמדה שישים שנה, על מצבת ידו של למד בשמחה יוכלו לכתוב "עסק בתורה בהתמדה שלוש מאות שנה"... מה גם שעל ידי שמחה זוכין לחידושין דאורייתא, כי שמחה הוא כלי לשאוב ולהמישך ולקבל על ידה חידושין דאורייתא (ליקוטי מוהר"ן תורה ס"ה, ד). כך שהצורך בשמחה גדול כמעט מכלל אמצעי אחר, וכל מאמץ והשקעה לזכות לשמחה (שכידוע אינו דבר קל כל כך), משתלם בכפל כפליים! אבל לעצם השאלה אודות דברי רבינו הקדוש "מצווה גדולה להיות בשמחה

ה"ה אורו עיני

כי טעמתי מעט הדבש הזה

החודש הזה...

פְּגִימַת הַלְבָנָה היא בְּחִינַת חֶשֶׁךְ, כִּי נִתְמַעַט וְנִחְשָׁף אֹרֶה בְּעַת מְעוּטָה. וְכֵן הַלְבָנָה נְתִי מְלֵאֵת זֶה בְּחִינַת אֹר, כִּי אִז אֹרֶה בְּשִׁלְמוֹת. וְעַל כֵּן קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ הוּא מְצוּה רְאוּנוּהָ שְׁנִצְטוּטוּ שְׂרָאֵל בִּיציאתם ממצרים. כִּי עֵקֶר גְּאֻלַּת מִצְרַיִם תְּלוּיָהּ בְּמִצְוָה זו שֶׁל קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּקוּן הַלְבָנָה לְמֵלֵאֵת אוֹתָהּ מִפְּגִימָתָהּ עַל יְדֵי מִצְוֹת קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּעֵלּוֹת הַנֶּפֶשׁ וְכוּ' שֶׁזָּהוּ עֵקֶר יציאת מצרים כְּנִל. (ל"ה ר"ח ג)

נִיֶּסֶן הוּא רֵאשׁ חֲדָשִׁים, כִּי בְּנִיֶּסֶן נִגְאָלוּ מִמִּצְרַיִם וְעֵקֶר הַגְּאֻלָּה הוּא גְּאֻלַּת הַנֶּפֶשׁ מִגְּלוּת הַתְּאֻזֹּת שֶׁל הַגּוֹף. וְזֶה בְּחִינַת מְלוּי הַיָּרֵחַ מִפְּגִימָתָהּ, כִּי פֶגֶם הַלְבָנָה הוּא בְּחִינַת נֶפֶשׁ נְתִי שֶׁגַּם הַנֶּפֶשׁ, כִּי הַלְבָנָה הוּא בְּחִינַת נֶפֶשׁ דְּוָד פְּדוּעָה, וְכֵשֶׁחַס וְשָׁלוֹם הָעוֹנוֹת מִתְגַּבְּרִין, דֵּהֵינּוּ הַתְּגַבְּרוֹת הַגּוֹף עַל הַנֶּפֶשׁ אִזִּי הוּא פְּגִימַת הַלְבָנָה פְּדוּעָה. וְכֵשֶׁהַנֶּפֶשׁ מִתְגַּבְּרַת עַל הַגּוֹף זֶה בְּחִינַת מְלוּי הַלְבָנָה שֶׁהַלְבָנָה שֶׁהוּא בְּחִינַת נֶפֶשׁ הוּא בְּשִׁלְמוֹת וּבְמְלוּי, כִּי

המחדש בטובו

מדינות ועסקאות אגודת ונא"א

המסע המשותף השאיר חותם בל ימחה על לבבות כולם, ואין ספק שהפורים נחגג כבר אחרת לגמרי.

כינוס הכנה לפורים ב'אופקים'.

מחיל אל חיל, והפעם הבשורה מגיעה מהדרום, כינוס הכנה לפורים נערך בעיר 'אופקים' בו נטלו חלק ציבור נכבד של אברכים תושבי העיר שבאו להתעורר לקראת הימים הקדושים ימי הפורים, ניגונים מעוררים הושרו בין האברכים, אחר התחזקו האברכים בדיבורי אש קודש הנובעים ממקור חיים המלהיבים את הלב לעבודת הבורא, בגדולת ימי הפורים ומה שאפשר לזכות בו, ולסיום נערכו ריקודי שמחה לשמחה ולרקוד בשמחה יהדותנו וכמצוות הימים.

מניין 'הניכי הישיבות' - נכספה' ליל פורים, בני ברק.

אם בכל השנה לא תמיד זוכים למניין מיוחד, בפורים זה הזמן להתחדש ולערוך מניין של כלל ציבור האברכים בבני ברק, הבשורה עברה בין האברכים בהתרגשות מרובה, לקראת תפילת ערבית התאספו ציבור גדול שאף המארגנים לא התכוונו למספר כ"כ נכבד, התפילת ערבית נערכה בהתעוררות מיוחדת לאחמ"כ קריאת המגילה בהתעוררות וחיות מיוחדת, כראוי ליום נעלה ונשגב זה בו מאיר אור מרדכי היהודי בכל העולם כולו.

'עכשויו כל ההתחלות מפורים... כבר למעלה משיבוע עבר מימי האורה אך טעמם הטוב לא התפוגג, בין כותלי נכספה' נערכו הימים הנעלים באופן מרומם ומיוחד כראוי לימים קדושים אלו שהשפעתם מרובה.

נסיעה לקברי צדיקים.

כבר שבוע לפני פורים התרגשו הלבבות לקראת הנסיעה המרוממת השנתית לקברי הצדיקים אשר בארץ המה, להתפלל ולהתחנן להינצל מהמן עמלק שבלב ולזכות לקדושת ימי הפורים. הטעם הטוב שהשאירה הנסיעה אשתקד בליל תענית אסתר, השאירה את חותמה לכל השנה כולה, וכמובן מעצמו היה שגם בשנה זו תתקיים הנסיעה המרוממת לקברי הצדיקים לזעוק ולבקש על קדושת ימי הפורים.

בשנה זו נקבעה הנסיעה המיוחדת לליל שישי שלפני פורים כשהציבור מחכה כבר בכיליון עיניים לנסיעה המרוממת, ואכן בשעה היעודה עלו ובאו טובי האברכים והבחורים, מיד כבר החלו הדיבורים בין החברים בחיות מיוחדת, כשכל אחד מאיר באור נקודתו בעבודת ה', הלבבות המו וגעשו שעה שעצרו בקברי צדיקים בגליל העליון, אחר דקות ארוכות של תפילה פצחו הציבור בניגוני התעוררות לעורר את הלב לעבודת הבורא, ובסיומו פרצו בריקודי שמחה וחדווה כשהלב נשא את הרגליים בשמחה דקדושה על נועם גורלנו.

המה מעידיים

מפיהם ומפי כתבם של רבותינו זצוקללה"ו ויבדלחט"א

מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל

בראיון מיוחד על אביו הגדול מרן הגרי"ש אלישיב, מספר בנו הגאון רבי משה אלישיב שליט"א על הערכה גדולה שהיה לאביו לחסידי ברסלב, ובפרטיות וביותר לשכנו-קרובו החסיד המופלא רבי שמואל שפירא זצ"ל, בעובדות מפליאות על הידידות המופלגת בין שני ענקי הרוח.

אביו הגדול התפעל והעריץ מאוד את התפילה של חסידי ברסלב, אני זוכר אותו עולה בגרם המדרגות המובילות לביתו ונעצר תוך כדי והקשיב בהתפלאות לתפילה של חסידי ברסלב שבקעה מחלונות השול' כך גם התבטא בפנינו פעם על התפילות של חסידי ברסלב "א ערליכע דאווינען".

בתקופת 'מלחמת ששת הימים' כשהיו רק כמה מקומות בודדים שאפשר היה להתפלל בהם, שקרובים למקלט וכו' העדיף אבא זי"ע להתפלל וותיקין ב'שול' של חסידי ברסלב בהטעימו "אני מעריך את חסידי ברסלב שכן מתפללים בזמן ושומרים על ההלכה".

בספר 'התעלות' - במשנתו של מרן הגרי"ש אלישיב, מובא

'פעם התבטא כי אם היה חסיד היה הופך לחסיד ברסלב'

(עדותו של הגאון שליט"א בקו נכספה שלוחת 'המה מעידיים' 5,3)

סעודת 'משתה היין' בריכל הישיבה הק'.

השיא הגיע בסעודת פורים בהיכל ישיבתנו הק' 'אור יחזקאל' שנערכה בריבוי עם בשמחה וששון בהמון חוגג, באמת אמרו יש פורים ויש פורים בהיכל הישיבה הק'... השמחה, הקרבת ה', הדיבורים שנשמעו, אלו דברים שגם אם ננסה לתארן לא נצליח, כשגם אורחים מבחוץ החפצים לטעום גם הם טעמה של פורים... טעם של קרבת ה' מתוך שמחה, ביקשו להצטרף לסעודה. בעיצומו של יום התחילה הסעודה עם שפע גדול, והשתיה כדת אין אונס, יחד עם רבני הישיבה שרוממו את הבחורים טפח וטפחיים כשנכנס יין יצא סוד כיסופים בשלהבת קודש, דיבורי התחזקות בעבודתו יתברך, כשמפליא לראות את לבבם הטהור של הבחורים שאך הוטרדו המחסומים עת זכו לשתות מהיין המשכר, דיבורים בעבודת ה' באמת ובתמים. כשמיד לאח"מ הציבור יצא בריקודי חדווה בשמחת היום, להמשיך את השמחה על כל השנה כולה.

התעלות של ימי הפורים לא פגו, ואך סימלו את ההתחלה החדשה, כשכבר למחרת הרגישו באוויר את ההתעלות וההתרוממות שהשפיעה ימי הפורים בתוספת מרובה של שקידת התורה, בפרט ובמיוחד בזמן שיכול להיות בריבוי כ"סוף זמן' התחזקו הבחורים בשקידת ועמל התורה, בהתחדשות ורעננות מיוחדת.

האינט האזיר

'מעט מן האור'

מבחינים בשיחות הר"ן

יצא לדרך!

פרטים יבואו...

ניתן להתעדכן

דיו' נכספה

03-50-111-06